DESCRIPTIO
BRABANTIÆ
GENERALIS.

Quare Lotharingiæ titulus Brabantiæ præferatur.

INTER Ducatus in his septemdecim provinciis positos, præcipuus quidem est BRABANTIA, quamvis harum Provinciarum Principes in suis generalibus titulis Brabantiæ titulum non prima fronte', sed præteritis illis Lotharingiæ ponunt, quod ab antiquis temporibus usque ad hanc nostram ætatem observatum fuisse satis ex hoc constat; cum Sereniſſima Hispaniarum (piissime memoriæ) titulo suos sic inchoavit: *Nos* ISABELLA CLARA EUGENIA *Hispaniarum Infantissa, Dei Gratia Archiducissa Austriæ, Ducissa Lotharingiæ, Brabantiæ & Lucemburgii*, &c. Et quidem ex causa Lotharingiæ, quod Latine scribentibus est Lotharia, sive, ut alii, Lotharingia: Teutonice *Lottrijck:* Gallice vero *Lottier*, vel *Lorraine:* Itali Gallos sequuti vocant' *Loreno.* Sed notandum, omnes hasce utcunque corruptas voces ab Lothario derivari, Imperatoris Lotharii filio, Caroli Magni nepote. Qui Imperator Lotharius, scribente Paulo Æmilio, aliisque auctoribus, tactus Zelo religionis, monachismum professus est anno Christi 886, resignato tamen prius, & inter tres quos habebat melioris sexus filios distributo maximo suo imperio, ac Lothario quidem jam dicto cessit ex parte Burgundia, simul cum universa, quam tunc vocabant, Austrasia, qui tractus ab ipso Lothario, licet alii velint ab ejus patre, Lotharingia postmodum dictus; & Lotharingiam strictius sumptam, Brabantiam, Hannoniam, Geldriam, Cliviam & alias terras fuit complexus. Possedit vero hanc sic late diffusam terram Carolina stirps, usq; dum Carolus III, Galliæ Rex, cognomento Simplex nimium sane simpliciter, cederet eum Henrico I Imperatori anno scilicet Christi 924. Atque hinc factum, ut post aliquot tempus Imperator Otto II advocaverit Carolum, Galliæ Regis Lotharii fratrem, quem ut alienaret ab Rege, creavit Lotharingiæ Ducem, sed accisis mirum in modum limitibus, & concessa Colonienſi & Leodicenſi Ecclesiis non contemnenda ditionis illius parte. Fuere autem ex illa, quæ antea cuicunque etiam magno Regno par, deducti & velut membratim ab corpore suo avulsi complures Ducatus & Comitatus. Lothario aliquanto post vita functo succeſſit Ludovicus V, postremus Carolinæ stirpis Gallorum Rex, qui & ipse intra annum, sine liberis, fato concessit. Quare Carolus Lotharingus, ceu legitimus Regni hæres, ad recuperandum id, jam tum ab Hugone Capeto occupatum, contendit, sed cum Gallis esset parum acceptus, quibus scilicet videbatur plus æquo in Germanos propensus, infelici est usus fortuna: prælio enim adversus Hugonem commisso, succubuit, ac non multo post cladem, proditione Asselini, Episcopi Laudunensis & Paris Franciæ, in ipsa urbe Lauduno comprehensus, inde Aurelianum adductus & in carcere tandem extinctus est. Hic Carolus tres post se relinquebat filios, qui omnes pueritiam necdum egressi patrem sequuti sunt. Post horum obitum, novum, propter eandem Lotharingiæ causam, inter Imperiales & Gallos, exortum est bellum. Tandem vero post varios ultro citroque transactiones Henricus II Imperator Ducatum hunc contulit Godefrido Arduennenſi, adjunctis illi Valentianis & alio quodam dominio, jure clientelari & beneficiario Sacri Imperii nomine possidendis. Godefrido succeſſere per aliquod tempus varii sui agnati; donec Imperator Henricus V privaret hoc ipso Ducatu Henricũ Ducem Limburgi, qui possidebat eum concessu Imperatoris Henrici quarti & Lotharingiam omnem circa annum Christi in duas partes divideret, quarum Superiorem hodie Lotharingiæ nomine celebrem & ab gente Vallencontana possessam, Diderico conferret, postremi illius Godefredi nepoti: Inferiorem vero quæ tunc Brabantia Godefrido Barbato, Comiti Lovanienſi. Hic per lineam sequiorem descendisse videtur ab ultimo illo Carolo Lotharingio, fuisseque ut ore simul & stylo asserunt primus qui inter Comites Lovanienses adsciverit, vel si mavis resumserit titulum Ducis Brabantiæ sive Barbantiæ, non omisso interea Lotharingiæ, cum in utramque superiorem nempe & Inferiorem prætenderet jus. Atq; hinc est, quod hodie ejus successores titulum illum Lotharingiæ sive Lothariæ Ducis retineant, hodie vero nihil nisi inanis titulus ab ea supereſt. Et parum facit ad rem, quod aliqui Genapum, Brabantiæ Galllicanæ pagum objiciant atque in eo curiam quandam feudalem & criminalem constituant, quod sine omni habita consideratione frivolum est, siquidem hic locus sub ipsa Brabantia comprehensus proprium Ducatum constituere non potest. Et hæc, quantum ad hunc Lotharingiæ titulum, testimonia sufficiant.

Nominis origo unde.

BRABANTIA quando & unde nomen sibi adsciverit, summopere ambigitur. Sunt qui scribant etymon hoc derivari ab famosissimo quodam Brenno, infestissimo olim Romanis hoste; alii vero derivant ab urbe quadam Brabantia, jam pridem ut asserunt, diruta, de qua tamen nullibi apud ullos historicos tale quid scribitur. Alii volunt derivari a Salvio quodam Brabone ex Arcadia orto cui Cæsar neptem suam desponderit qui Cæsarem usque in has oras sequutus esset: alii a Bratuspandio Bellovacorũ metropoli originem nominis traxisse commentantur. Sunt denique doctissimi quidam viri qui serio affirmant nomen factum Brabantiæ ab Godefrido Barbato, quem dicunt, post recuperatam Lotharingiam inferiorem, abdicasse titulum illum Comitatus Lovanienſis, sibique de suo cognomento adsciviſſe titulum Barbantiæ quod in Brabantiam (transposita antepenultima litera in syllaba *Bar*) inde migravit. Ego vero cum ex aliis multis Scriptoribus, tum ex Paullo Æmilio, Brabantiæ nomen didici esse multo antiquius. Ioannes Lemairius, in volumine suo Illustrationum Galliæ, historiam illam de Salvio Brabone testimonio suo confirmans, adeoque Geneologiam ejus & successores enumerans, ubi ad Carolum Martellum deventum est, (qui erat quartus in Ordine Brabantiæ Dux & avus Imperatoris Caroli Magni, & non admodum diu post annũ 700 elapsum regnavit magna cum nominis celebritate) testatur legisse se in antiquissimo quodam Codice manuscripto, apud Brabantos invento, hoc ejusdem Martelli Epitaphium:

Ecce Brabantinus Dux quartus in orbe triumphat,
Malleus in mundo specialis Christicolarum:
Dux dominusq́; Ducum, Regum, quoque rex forte sprevit,
Non vult regnare, sed Regibus imperat ipse.

Cui subjicit postea epitaphium illud Pipini, Martelli ejusdem filii:

Iste Brabantinus Dux quintus Austrasiorum,
Ex Duce fit tandem Rex, primus germinis hujus.

Unde plurifariam elucet nominis hujus antiquitas. Fieri tamen potest, ut Godefridus ille Barbatus non quidem